

ДО 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДЕКАНА ФАКУЛЬТЕТУ, ДОЦЕНТА ГЕОРГІЯ ВОЛОДИМИРОВИЧА ДУБІНІНА

В. М. Маурер, кандидат сільськогосподарських наук

Як і у всіх корифеїв, біографії наших Учителів – класиків-лісівників багато в чому схожі: майже всі відмінники навчання, всі до початку науково-педагогічної діяльності працювали на виробництві, всі на собі відчували роки воєнного лихоліття, всі добре розуміли потреби і проблеми ведення лісового господарства та чітко бачили його перспективу. З-поміж інших вони вирізнялися актуальністю та ґрунтовністю наукових доробків, попри порівняно незначну кількість надрукованих наукових праць. Важко підібрати слова, аби точно описати життя людей, які стали нашими фаховими батьками, котрі були взірцями прищеплених нам чеснот, вчили нас рівнятися на тих, хто

попереду, а не очікувати тих, хто позаду.

Саме до таких Педагогів, що відкрили нам, випускникам, двері в царину фахових знань, які за мінімуму влади мали максимум авторитету, бо свято вірили у те, чого навчали, бо викладання для них було мистецтвом ділитися досвідом, віддавати тепло душі та вселяти надію, і належить наш декан, доцент Георгій Володимирович Дубінін.

Народився Георгій Володимирович Дубінін 11 березня 1918 р. в родині вчителів, у м. Липовець Вінницької області. Семирічку закінчив у с. Козин, а робітничий факультет при інституті – в с. Маслівці Київської області у 1934 р.

Після переїзду батьків до Білої Церкви юнак Георгій пішов до 10 класу СШ № 3, яку з похвальною грамотою кращого випускника школи закінчив у 1935 р.

У 1936 р., після завершення навчання на першому курсі геологорозвідувального факультету Київського гірничого інституту, Г. В. Дубінін прийняв відповідальне для себе рішення про вступ до Українського лісотехнічного інституту. Набравши на вступних іспитах 19 балів із п'яти предметів (математики, фізики, хімії, мови та історії партії), був зарахований спочатку на загальнотехнічний, а через рік – на лісгосподарський факультет інституту. Лекції тодішнім студентам читали такі знані лісівники, як професор (згодом академік) П. С. Погребняк, професори В. Е. Шмідт, Н. О. Коновалов, Я. В. Ролл, З. С. Голов'яноко, М. М. Степанов, М. М. Синицький, Д. І. Товстоліс та інші видатні постаті.

У 1940 р., після успішного захисту під керівництвом професора Н. О. Коновалова дипломної роботи на тему «Екзоти в культурах

Білоцерківського лісгоспу», Георгієві Володимировичу було присвоєно кваліфікацію інженера лісового господарства та видано диплом з відзнакою. Як і багатьох інших випускників, його направили на роботу в західні області, приєднані 1939 р. до України. Г. В. Дубінін отримав направлення на посаду лісничого Перемишлянського лісництва Львівської області, однак розпочати практичну роботу не довелося. Його викликали на дійсну строкову військову службу, яку Г. В. Дубінін розпочав у Житомирі в школі молодших командирів. Після завершення навчання його залишили в школі на посаді командира взводу і викладача геодезії, де і застала Георгія Володимировича війна.

Зі школи його направили до лінійного підрозділу, на посаду помічника командира взводу управління. У липні–серпні 1941 р. Г. В. Дубінін захищав Київ і рідний Голосіїв від фашистських загарбників. Фронтові дороги пролягли через Кавказ, Виборг і Ленінград, Карельський перешийок, міста Варшаву та Познань. Він брав участь у наступальних боях на Берлін. 16 квітня 1945 р., в районі Зеєлівських висот, його було важко поранено розривом протипіхотної міни. За бойові звитяги Г. В. Дубініна нагороджено орденом Червоної зірки, орденами Вітчизняної війни першого і другого ступенів, багатьма медалями.

У грудні 1945 р., після завершення лікування, Г. В. Дубініна було демобілізовано з армії. З січня 1946 р. Георгій Володимирович працював інженером Білоцерківського лісгоспу, після чого його, за сприяння академіка П. С. Погребняка, призначили директором заповідника – пам'ятника садово-паркового будівництва «Олександрія». За період роботи директором заповідника Г. В. Дубінін читав лекції з полезахисного лісорозведення студентам Білоцерківського сільськогосподарського інституту.

1951 року Георгія Володимировича призначили на посаду директора Фастівського лісгоспу. За рік його роботи лісгосп піднявся з 20-го на 2-ге місце. Практичну діяльність він активно поєднував із науковою роботою і в 1952 р. вступив до аспірантури на кафедру лісових культур свого рідного інституту. Першим його керівником був завідувач кафедри лісових культур доцент М. М. Ягниченко, а пізніше – проф. Б. Й. Логгінов.

Після успішного захисту кандидатської дисертації на тему «Реконструкція малоцінних грабняків Вінницької області» вся подальша трудова діяльність Г. В. Дубініна була пов'язана з кафедрою лісових культур: асистент (1955 р.), старший викладач (1959 р.), а з 1962 по 1976 рр. – доцент.

З 1965 по 1972 рр. Георгій Володимирович працював деканом рідного лісогосподарського факультету. На цій посаді йому повною мірою вдалося реалізувати свої найкращі риси: неабиякий талант організатора, людяність у стосунках із колегами та студентами, непересічну принциповість і водночас готовність прийти на допомогу до кожного члена колективу, хто її потребує.

У роботі зі студентами декан Г. В. Дубінін особливу увагу приділяв формуванню гармонійно розвиненої особистості. Він вважав, що лісове господарство, з урахуванням його специфіки, потребує здорових тілом і духом, високоосвічених, інтелігентних та культурних фахівців. Сам у минулому гравець студентської збірної Києва з баскетболу, він добре розумів, що заняття спортом допомогли йому витримати лихоліття війни, що спорт виховує багато таких рис, без яких важко стати відповідальним та ефективним членом команди як на виробництві, так і в науково-педагогічній діяльності. Тому не дивно, що на факультеті навчалися студенти, які були членами збірних команд різних рівнів, від міських і до збірної України. Не дивно, що в часи керівництва Г. В. Дубініна факультет за спортивними показниками був найкращим в академії.

Колеги та учні ювіляра – декани та їхні заступники різних років, зліва направо – сидять: доц. П. І. Герасименко, проф. В. М. Маурер, доц. Г. В. Дубінін, доц. В. М. Портной, проф. А. А. Строчинський, доц. В. Є. Свириденко; стоять: доц. С. М. Дударець, доц. В. М. Малюга, доц. Б. І. Новак, доц. О. В. Поляков, доц. О. Г. Бабіч, проф. С. Б. Ковалевський, проф. В. Ю. Юхновський (фото 1999 р.)

Однак не перше місце у спорті було головним для Георгія Володимировича, коли він запрошував на навчання відомих спортсменів. Головними для нього були пропаганда здорового способу життя та підвищення іміджу факультету. Не менше уваги він приділяв і участі студентів у художній самодіяльності. Він вважав, що кожен студент факультету під час навчання повинен мати можливість розвинути свої творчі здібності, розкрити свої мистецькі таланти, які після закінчення навчання допоможуть йому стати шановним і авторитетним фахівцем. Досить згадати оркестр народних інструментів факультету або ВІА «Лісова пісня» – призера Всесоюзного конкурсу естрадної патріотичної пісні. Постійно у полі зору декана була і навчальна робота, здійснювати яку йому допомагав його побратим, доцент П. І. Герасименко.

Захищаючи студентів, Георгій Володимирович використовував усі свої можливості. Чого тільки варта історія з найстарішим за віком студентом нашого курсу Гаджі Раджабовичем Хизрієвим, якого він поновив у студенти попри наявну заборону. Віддячив Гаджі своєму деканові успішною роботою у лісовій галузі, пройшовши усі посадові сходинки від лісного до заступника міністра лісового господарства Дагестану.

Своїм ставленням до роботи Г. В. Дубінін заслужив незаперечну повагу і щирю любов студентства факультету. Його батьківське піклування допомогло багатьом випускникам стати справжніми фахівцями своєї справи, патріотами Вітчизни та українського Лісу і, насамперед, небайдужими людьми.

За роботу на посаді декана Г. В. Дубініна нагороджено медаллю «За трудову доблесть». Проте головним його надбанням є щира любов його випускників, глибока шана усіх, хто знав, пам'ятає і пам'ятатиме Георгія Володимировича Дубініна – Людину, Лісівника, Педагога, Декана.

ДО 95-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ДЕКАНА ФАКУЛЬТЕТУ, ДОЦЕНТА ВАСИЛЯ СТЕПАНОВИЧА НАКОНЕЧНОГО

В. М. Маурер, О. В. Токарева, кандидати сільськогосподарських наук

Нам, випускникам 1974 року, повезло більше, ніж іншим. У нас було двоє факультетських деканів-батьків: перші три курси – доцент Георгій Володимирович Дубінін, а на двох заключних – доцент Василь Степанович Наконечний. Обидва ветерани війни, офіцери-орденоносці, патріоти галузі, випускники факультету, добре знані лісівничій громаді України та далеко за її межами.

За 40 років роботи на факультеті доцент В. С. Наконечний підготував плеяду лісових спеціалістів, для понад тисячі він став духовним батьком. Багато з них обіймали і нині обіймають високі керівні посади у лісовій галузі. Проте, незалежно від посад, усі, від простого лісівника і до міністра, з